

skaffes Plads til dens Anvendelse, og man har derfor foreslaaet dertil sigtende Ændringer. For 1ste Afdelings Vedkommende er vel Spillerummet dels absolut lidt større, dels i Følge Bestaffenheden af de Tilfælde, der henhøre derunder, noget mindre nødvendigt; men desuagtet har man troet ogsaa at burde foreslaa dette noget udvidet.

Det er dog ikke blot Spillerummenes Størrelse, som giver Anledning til Anse. Vel maa det erkjendes for rigtigt, at det subjektive Skjøn kun forsaavidt bør kunne blive afgjørende ved Invalidens Hensjorelse til en af de 3 Afdelinger, som der kan være Tvivl om, hvorvidt et bestemt Tilfælde falder ind under den i Loven givne Karakteristik eller ikke, og vel maa det anses for nødvendigt, at Hensjorelsen er objektivt bestemt ved Legemsbestadigelses Bestaffenhed, allerede af den Grund, at der under den overordentlig store Forskjel mellem de forekommende Legemsbestadigelses Betydning behøves enkelte objektivt givne og uvokselige Holdepunkter, hvis ikke det meget store Naaderum, som Loven principmæssig har indrømmet det subjektive Skjøn ved Invalidforsjorelsens fastsættelse, skal være udsat for at glide ud i Regelløshed, eller Frygten herfor skal fremkalde administrativt fastsatte Regulativer, som i deres Stræben efter Regelbundenhed meget let kunde blive for stramme til, at Lovens Hensigt kan komme til fuld Udviikling indenfor dem — forsaavidt har man altsaa Intet mod Lovens Bestemmelser at indvende. Der er derimod en Egenfkab ved de i Lovens § 12 b foreskrevne høieste og laveste Sætser for Forsjorelsen i hver Afdeling, som vistnok har givet hele Inddelingen i Invalidafdelinger en større Indflydelse, end enten de nysansførte Hensyn kræve, eller den fulde Opnaaelse af Lovens i § 14 saa klart udtalte Hensigt tilsteder, den Egenfkab nemlig, at det mindste Beløb i hver Afdeling er større end det høieste Beløb i det følgende. Mod denne Begrændsning af Lovens Sætser for 2den og 3die Afdeling kan der formentlig gjøres begrundet Indvending. I mange Tilfælde kan det være tvivlsomt, om en Legemsbestadigelse bør hensesjores til 2den eller til 3die Afdeling, og om end Loven maa gjøre det nødvendigt, at en saadan under Overveielens tilstedeværende Tvivl bringes til endelig Afgjorelse, vil det dog saavel i saadanne Tilfælde som i mange andre, hvor nogen egentlig Tvivl slet ikke har fundet Sted, nødvendigvis ske, at Bestadigelser, der maa hensesjores til forskjellige Afdelinger, dog staa hinanden overordentlig nær, medens, de andre Omstændigheder, der ifølge Lovens §. 14 skulle medvirke paa Forsjorelsens Størrelse, kunne være meget forskjellige. Saaledes som Loven er, ville slige Hensyn imidlertid ikke kunne saa tilstrækkelig Indflydelse; thi, i hvor høi Grad disse Omstændigheder end kunne tale for en Forsjorelse af den under 3die Afdeling henhørende Forsjorelse og for en Formindskelse af den under 2den Afdeling henhørende, maa den

førstnævnte dog altid blive mindre end den sidstnævnte, fordi Minimum for 2den Afdeling er større end Maximum for 3die Afdeling. I slige Tilfælde, hvor altsaa Forskjellen i Forsjorelsernes Størrelse, trods den store Forskjellighed i de andre Forhold, aldeles udelukkende kommer til at bero paa den, som forudsat, meget ringe Forskjel imellem Legemsbestadigelserne i og for sig betragtede, ville altsaa de i Lovens § 12 b indeholdte Sætser bevirke, at Bestemmelserne i Lovens § 14, der netop indeholde Hovedprinciperne for Invalidforsjorelsen, staa som døde Bogstaver. Man maa derfor anse det for nødvendigt, at Minimum for 2den Afdeling og Maximum for 3die Afdeling bringes i et saadant indbyrdes Forhold, at det, naar Omstændigheder, som de nysansførte, kræve det, bliver muligt at tillægge en Invalid i 3die Afdeling en noget større Forsjorelse end en Invalid i 2den Afdeling.

Bestaffenheden af de Bestadigelser, der hensesjores til 1ste Afdeling, og den væsentlige Forskjel mellem disse og dem, der hensesjores til 2den Afdeling, gjør formentlig en saadan Krydsning af Sætserne, som den nysomtalte, uforuden her; men den Afstand, som nu er mellem Minimum for 1ste og Maximum for 2den Afdeling, synes for stor, og den er derfor her foreslaaet forringet.

Det i Lovens § 10 udtalte Princip, at Invaliden, naar Legemsbestadigelsen eller Svagheden er paadragen i Krig, i forøget Grad har Krav paa Statens særdeles Forsjorelse, maa man fastholde ogsaa med Hensyn til den praktiske Følge af denne Udtalelse, at Krigsinvalidens Forsjorelse under i Øvrigt lige Forhold bliver større end Fredsinvalidens; men man har troet, at den betydelige Forskjel mellem Krigs- og Fredsinvalidernes Forsjorelse, som hjemles i de gjældende Love, burde lempes noget. I det i 1869—70 forelagte Lovforslag var man gaaet ud fra, at en Formindskelse med 20 pCt. maatte kunne anses for passende, medens det til Forslaget Drøftelse af Rigsdagens Folkething nedsatte Udvalg troede, at man kunde gaa til 30 pCt. I det i sidste Samling forelagte Forslag gif man en Middelvei ved at fastsætte Fradraget til 25 pCt., hvorimod det til Forslaget Drøftelse, nedsatte Udvalg henstillede til Overveielse, om der ikke maatte være Grund til at udslette Forskjellen mellem Krigs- og Fredsinvalider med Hensyn til Forsjorelsens Størrelse. Dette Forslag har man ikke troet at kunne tiltræde, men for at nærme sig noget mere dertil, er man gaaet tilbage til det i 1869—70 foreslaaede mindre Fradrag af 20 pCt. Den heromhandlede Bestemmelse er i Forslaget optaget i § 13, da den naturligere synes at høre herhen end som i Loven af 1851 i en ganske særigen Paragraf (§ 16).

Til § 8.

Naar Loven af 9de April 1851 betegner Invaliden som den, der paa Grund af en ved Udsjorelsen af militære Tjenesteplygter paadragen